

Még, még, még, még, ennyi nem elég!

Hogyan... írjak... beszámolót... ha hónapok óta nem beszéltem magyarul? Ha fél év napsütés után egy szürke koliszóban fojtogat az élet? Ha huszonötödször futok neki, de aztán minden második percben magával ragad a nosztalgia és menthetetlenül századszor is végig kell néznem az összes fotót, ráírni az összes új baráttra és belül újra átélni az egészet az első pillanattól az utolsóig?

Hogyan sétáljak Budapest utcáin, amikor a régi városrész szűk térköves sikátorai helyett repedezett aszfalt fogad, már nincs minden sétányi távolságra (ehelyett magába forduló tömeg füstölög a metrón) és a bárók teraszai nemhogy üresek, de télen csak a némaság asztalhoz láncolt szék–testamentumai?

Ne higgye a kedves Olvasó, hogy a fentiek egy magyarellenes propaganda kezdő mondatai, nem annak szántam őket. Az minden esetre tény, hogy – bár sokan bátornak tartják az Erasmus program résztvevőit – véleményem szerint a legnehezebb rész a hazatérés. Hazacipelni azt az életünk talán legkedvesebb emlékeitől szétfeszülő bőröndöt (miután a check-in sorban könnyek között imádkozunk, hogy ne lépje túl a súlykorlátot, és próbálunk nyelvtudásunkat bevetve még egy utolsót beszélgetni egy vérbeli spanyol wizzair munkatárssal). Visszazökkeni azok közé, akik csak hallgatják, ahogy regélünk az elmúlt hónapok eseményeiről (feltéve, hogy a „Na, milyen volt?” kérdésre egy „Ühm, jó..”-nál többet is ki tudunk nyögni. Márpedig általában ki tudunk).

De ne ugorjunk ennyire a végére. A jelenből van most elég (túl sok is). Használjuk inkább ki a beszámolóírás alkalmát arra, hogy igen, százegyedszer is átpörgessük magunkban, hogyan váltunk azzá, aki e sorokat írja.

Míg a végén a múlt miatt sírunk, kezdetben a jövő miatt aggodalmaskodunk. Jézusom, hol fogok lakni? Mi van, ha nem lesznek barátaim? Ha nem jövök ki a pénzből? Ha nem tudom elintézni a húszezer oldalas adminisztrációt időben, ha kimarad belőle valami és elbukom az egészet? Ilyenkor vegyünk egy mély levegőt, és gondoljunk arra, hogy mindezt nálunk figyelmetlenebb, kevésbé összeszedett, nyelvet esetleg egyáltalán nem beszélő ismerősök mind sikeresen végig csinálták. Ha az Erasmusos facebook csoport azt írja, hogy elég akkor szobát keresni, ha az ember már a városban van, azt próbáljuk meg elhinni, és hangos zenével elnyomni a pánikoló hangot a fejünkben. A pénz miatt se aggódjunk, egyelőre ott az egy összegben átutalt ösztöndíj és a nehezen félretett pénz az újonnan nyitott eurós alszámlán (bizony, már ilyenünk van és lám, ezt is sikerült röpké három délután alatt elintézni). Ha elfogy, hát elfogy, ez „future Eszter” problémája (szegény). A nyelvvel meg csak nem lesz baj, ott a két felsőfokú nyelvvizsga.

Ezek után kezdjük el pakolni. Tervezzünk előre fél évre. Megy ez nekünk, felnőttek vagyunk. A téli kabátot persze hagyjuk otthon, az sok helyet foglal (majd kihúzzuk valahogy, meg

aztán mégis csak Spanyolországban leszünk, van egyáltalán szavuk a télre?)¹. A repülőjegyet is foglaljuk le (bármennyire is rühelljük a nyomort és a gyér ügyfélszolgálatot, mégis csak a magyar fapados légitársasággal tudunk a legköltséghatékonyabban utazni, ha a lehető legnagyobb feladott poggyászt szeretnénk).²

Az egyéni tanrend-igénylést próbáljuk meg legalább félig elintézni, mielőtt kiutaznánk, hogy az áldozati szerepben tündöklő meghatalmazott szaktársunkra gondolva csak fele annyira legyen büntudatunk³.

A kiutat illetően egyetlen negatív élményem a tizenéves családi bőrönd kilences szintű (totális) kerékeszetesége volt. A madridi reptéren a terminálok közötti ingyenes busz megállójára (meg amúgy mindenre) vonatkozó táblák körbe-körbe küldözgetik az embert, mire végül kiderül, hogy mindez egy szinttel feljebb keresendő. A reptérről Leónba szerencsére megy közvetlen busz (mintegy 25-30 euróért). Így történt, hogy 2016. szeptember 8-án hajnali 4 óra felé bőröndöm maradványait már León térköves utcáin hurcoltam a hostel felé (majd öt perccel

Leónon is áthalad a "francia Camino"

később taxit hívtam), ahol három éjszakát foglaltam le előre. Az első napokat városnézéssel töltöttem (vagy inkább az első órákat, Leónban tényleg nincs sok látnivaló), facebook üzenetek hadát váltottam szobát kínálókkal (meglepően sok hirdetett lakásban nem volt internet), végül két nappal később a katedrálisól két perc sétára megeltem jövőbeli szobámat.

Spanyolországban kifejezetten fontos, hogy milyen szobát – s abban milyen ágyat - választunk, ugyanis ahhoz, hogy a körülöttünk folyó eseményekről tájékozódjunk, azt elhagyni egyáltalán nem szükséges.

Egyaránt hallhattam, ahogy éjjel az alattunk lakó (férfi vagy bajszos nő – ez sosem derült ki) felváltva káromkodik, és túlvilági hangon énekel; a felettünk lakó nő óramű pontossággal naponta többször zokog, hogy nem akar Madridba menni (sosem tudtuk meg, ott mi vár rá); az

¹ De mennyire. Szeptemberben hallottam először a viccet, ami finoman rámutat, hogy Leónban két stáció (évszak, állomás „estación”) van: a tél és a vasútállomás. A lényeg, hogy lehetőség szerint próbáljunk helyiektől előzetesen információt szerezni e témában. És higgyünk is nekik.

² Vagy mégsem? A karácsonyi hazalátogatás utáni visszautunkon a járatkésésből eredő következményi káraink megtérítéséről (az ÁSZF értelmében) természetesen ne is álmodjunk.

³ Viccet félretéve, érdemes megfogalmazni egy körlevél-féleséget, amelyben regényesen kifejtjük kivételes helyzetünket, hogy külföldön tágítjuk tovább a fejünket, valamint azt részletes instrukciókkal megtűzdeljük (milyen adatokat kell megadni a kérvényen, sőt, bővíthető „multiple choice” jelleggel választ is érdemes sugallni). Utána célszerű összedobni egy excel táblát az egyes oktatók elérhetőségével, a kurzus pontos nevével stb. (ezeket beolvassuk a körlevélbe), majd ugyanebben regisztrálni magunknak a válaszokat is, így minden egy helyen meglesz. Adjunk hozzáférést nevünkben hősiesen küzdő szaktársunknak is, majd a kész művet minden lehetséges helyre mentjük le, hogy biztosan megtaláljuk.

egyik oldalról szomszéd házaspár vígan éli életét, míg a másik oldalon feltehetőleg „nini”⁴ fiúbanda hangosan konstatálja a tévében zajló sportesemények fejleményeit.

Lakótársválasztás szempontjából Spanyolországban mindenképp az albérletet ajánlom (a kollégiumok jóval drágábbak és a saját szoba sem garantált⁵) – s ha albérlet, akkor lehetőleg más Erasmusos hallgatókkal. Ezáltal megoldódik a közösségbe való beilleszkedés kérdése, az adminisztráció útvesztőjében senki nem marad egyedül, a város (vagy éppen ország) minden szegletét együtt lehet felfedezni... Amikor saját magam ázsiai verziója nyitott ajtót a második-ként megtekintett lakásban, annyira meggyőződtem, hogy azt sem bántam, hogy még nem volt bekötve az internet,⁶ hogy télen a szobámban szinte fagyott és hogy fél éven át nem volt részem igazi forró zuhanyban (amúgy Anhy-ról később kiderült, hogy német állampolgár... mint ahogy a program számos más résztvevőjéről is).

A beköltözésemet követő első éjszakán máris új arcok tucatjait ismertem meg a világ minden tájáról, és sokan a legjobb barátaim lettek. Mindezt tovább fokozta a regisztrációs hét megannyi programja (a (szinte) érthetetlen angolsággal levezényelt ceremóniáktól kezdve a latinós táncok alaplépéseinek oktatásán át az ókori aranybányákhoz tett kirándulással bezáróan megannyi lehetőség, tényleg le a kalappal).

Néha nem megy minden elsőre... Anhyval Astorga katedrálisánál

⁴ Ni trabaja, ni estudia – „se nem dolgozik, se nem tanul”. (A 20-30 év közötti munkanélküliek aránya 20-24 évesek között 39, 25-29 évesek esetén 24 százalék.) Maga a kifejezés pedig legközelebbi barátaim egy részének, valamint a ninik és az őket megaléelő szülők jogi helyzetét rendező legfelsőbb bírósági határozatokon alapuló jogelmélet „ZH”-nak bizsergető emlékét idézi fel bennem (az utóbbit sem viccnek szánom).

⁵ León a kevésbé tehetősek számára tökéletes megoldás, hiszen az ország legolcsóbb városai közé tartozik – albérletre mindennel együtt mintegy havi 200 eurót fizettem.

⁶ Ezt később mintegy öthetes procedúra árán sikerült orvosolni – egyúttal a spanyol munkamorálról és ügyfélszolgálatról nem is szólnék többet.

A szemeszter első tényleges hete hol izgalommal (ÚR ISTEN, TÉNYLEG JOGOT HALLGATOK SPANYOLUL?!), hol bosszúsággal telt (az órák felére egyszerűen nem jött be senki). Közben apránként felfedeztük a várost (már csak néha tévedtünk el) – mi hol a legolcsóbb,⁷ hol kapja az ember a legtöbb tapast a sör mellé,⁸ hol milyen kedvezményes italokban részesülnek az Erasmusos hallgatók... csak a szokásos fontos dolgok.

Morcilla a legjavából

Egy hónap után úgy éreztem, hogy évek óta Leónban élek, az emberek, akiknek létezéséről pár héttel korábban nem is tudtam, régi barátokra jellemző közvetlenséggel bántak velem s én velük. Nem tartott soká, míg szerelembe estem – a természettel. A város határában lévő park melletti dombokra egy időben minden este felmásztam megnézni a naplementét egy sörrel és bárkivel, akinek kedve volt velem tartani. Egyetlen partnerem sokszor csak a biciklim volt, amit vállamon cipeltem fel, lefelé azonban minden kanyart ismerve a félhomályban nevetve száguldottam a lilás ég alatt (egyik este például egy német couchsurfer,⁹ Fiona is velem tartott).

Fionával
León felett

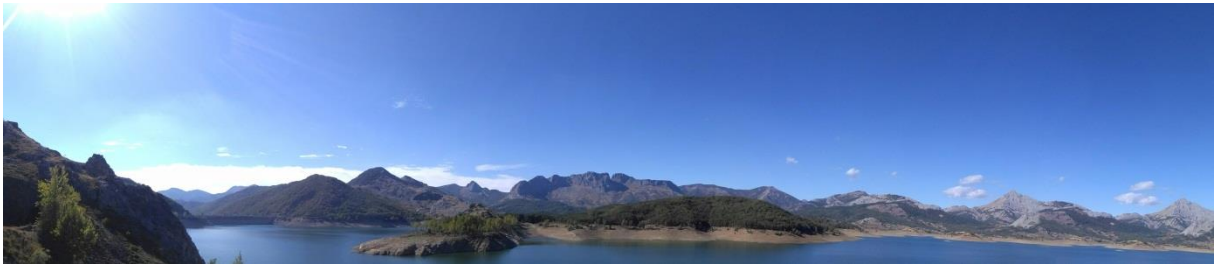
Az olvasó talán már érzi, hogy nem egy Erasmus sztereotípiát megvalósító-megélő hallgató beszámolóját olvassa. Számomra a program nem fél év folyamatos bulit vagy éppen a közeli nevezetességek egyikéről másakra történő rohanást jelentette. Talán nem jártam annyi helyen, mint a csoportokban vonuló felfedezők – ahova és ahogyan én akartam menni, nehéz volt társaságot találni. Azért mégis csak sikerült – volt, hogy egy bár teraszán péntek hajnalban találtam (örmény) partnert a szombati hegyi túrához (és kalandos sziklamászós eltévedéshez

⁷ Általában a DIA supermarket volt a nyertes - konyhánkban körülnézve gyakran viccelődtem vele, hogy a bolt-hálózat az elsőszámú ERASMUS szponzor.

⁸⁸ Igazi spanyol sajátosság – az ember csak kér egy italt és mellé különféle kis „falatkákat” adnak – ez lehet helyi felvágott, különféle sajtok, kis szendvicsek, tükörtojás, házi chips szalonnával vagy éppen személyes kedvencem, morcilla, a sertésvérből és hagymából készült kenyérré kenhető kétes kinézetű, de elképzelhetetlenül ízletes barna trutyi. Caña (kis pohár sör) és tapas átlagosan 1.20-1.50 €.

⁹ Bonyolult lenne egy lábjegyzetben ismertetni a világ egyik legnagyobb közösségét: www.couchsurfing.org. Kanapénkon számos nemzetiség pihent meg egy-egy éjszakára. Fiona egyébként napokban érte el San Francisco-t, miután áttekert fél Európán és Nyugat-Kanadából fél Amerikán.

a szakadó esőben, mégis egyik legszebb emlék); hogy a magának való skót bringás fiúval végre feltekertünk a hegyekbe (majd esés után engem egy mezőn hagyva visszatekert az utolsó faluba cigi papírért, hogy mindketten megnyugodjunk). Egy idő után az sem zavart, ha egyedül kell megküzdenem az elemekkel (a lenti látvány mellett félig zsibbadt arccal kérdezgettem egy spanyol házaspárt, hogy bennem maradt-e a fullánk és hogy van-e egy laposfogójuk véletlenül megcsinálni a bicikliláncomat). Máskor egy barátnőmnél tett gyors észak-olaszországi vizit során, amíg ő egyetemre ment, én a hegyekbe (végül a köd miatt csak onnan tudtam, hogy a csúcson vagyok, hogy nem volt tovább hova fel).

Az elmúlt fél év másik – s inkább magától értetődő – dimenzióját a tanulás tette ki. MINDEN érdekelt. Bárki kérdezte, hogy tetszik az egyetem, ódákat zengtem a spanyol közigazgatási rendszer (már-már perverz) összetettségének szépségéről, az „igazságosság elmélete” órámon felmerülő morális dilemmákból való kiütkeresésről¹⁰ vagy éppen a jogelmélet órákra feladott bírósági döntések és Ferrajoli barokkos körmondatairól. A spanyol jogtörténet volt az egyetlen tárgy, amit végül ott kellett hagynom, mert a professzor még személyesen ismerte az 1959-es (és legalább ennyi oldalas) kétkötetes (és régies nyelvtani jelenségeket tartalmazó) tankönyv szerzőjét, és mert hiába tanultam meg a vizigót uralkodók minden lépését részletesen, az első vizsgán mégis inkább lottózóban éreztem magam (bár hetessel átmentem).¹¹

Hobbiként tekintettem arra, amit tanultam, ittam minden szót és mindent beleadtam, amit végül a jegyek is tükröztek. A kinti megpróbáltatások mellett sok időmet vették el az itthoni tanulmányok – beadandó írása a tárgyak többségéből a szemináriumi jelenlét kiváltása céljából, majd tíz vizsga¹² a kintiek mellé... azt hiszem érthető, hogy december közepétől kezdve nehezen aludtam el éjszaka.

Az, hogy elmémet tágítva a szobámban gubbasztok, mindenképpen felkerült a hungarikumok listájára – a húsz főre készült gulyás és aranygaluska-vacsora mellé (baráti körünkben szokássá vált, hogy pár hetente péntekenként valamelyik nemzet vacsorát főzött. A társaság motorja

¹⁰ Nem tudom megállni, hogy ne kérjem meg az olvasót (vagy inkább ajánljam), hogy Rawls igazságossági elméletével megpróbálja megoldani a *La Mignonette* yacht legénysége körében felmerült kannibalizmus esetét.

¹¹ Spanyolországban 1-10-ig vannak az osztályzatok. A vizigót királyok jelentősége pedig a hétköznapiakban annyira csekély, hogy spanyol (mérnök) barátaimat megszegyenítve azon áthaladva csak én tudtam, hogy az ország egyetlen w-vel kezdődő településének névadója (Wamba) 7. századi vizigót király volt.

¹² Az egyiket sikerült kiváltani egy 25 oldalas beadandóval, amihez végül is elég volt a spanyol szakirodalom egy részét lefordítani.

Glendy, a másfél méteres perui energiabomba, kinek jóvoltából köreinkben sorra feltűnt egy-egy új „jó ember” (gente buena)).

Úgy éreztem, hogy törött bőrdömet csupán pár nappal korábban cibáltam fel a keskeny lépcsőház végtelen lépcsőin a másodikra, miközben a nap-tár egyszer csak már január közepét mutatott. A hazutazással járó adminisztráció többet nem rémített meg, nyugodtan és meglepően összeszedetten csomagoltam össze ismét (az IKEA-s vákuumsákokat mindenkinek ajánlom térfogatcsökkentés céljából), és mérhetetlen nosztalgiával sétálgattam León utcáin, ültem a bárók székein utoljára morcillát eszegetve olyanokkal, akik azóta is életem meghatározó részei, próbálva magamba szívni mindent, ami Erasmus, ami spanyol, ami az új énem szerves része.

Baráti körünk egy részét gulyással teli hassal

Októberben gyakran éreztem úgy, hogy pár hét alatt annyi változáson mentem keresztül, ami egy ember életében máskor évekig tart... ez az érzés továbbra sem múlt el, sőt, erősebbé vált. Talán nem buliztam annyit, mint mások, nem vettem részt annyi Erasmus keretein belül szervezett utazáson vagy szelfiztem végig Nyugat-Európát. És bevallom – ahogy az a bevezetőből is kitért – nem feltétlenül töltöttem el örömmel, hogy haza kellett jönnöm. Azóta – s ezen beszámoló első bekezdéseinek írása óta - viszont eltelt pár hét, és a folyamatos sajnálkozás helyett elkezdtem új szűrőn át látni a dolgokat. Az utcán sétálva rácsodálkozom az épületekre, a metrón rámosolygok az emberekre és sokkal könnyebben veszem a mindennapi akadályokat – anyukám szavaival élve „majd lesz valahogy, olyan nem volt még, hogy nem volt sehogy”.

Zárásként szeretném megköszönni az egyetemnek a belém vetett bizalmat, amelyet a pályázat elbírálása során tanúsított. Egyetlen kinti magyar hallgatónaként igyekeztem szorgalmas diákként, segítőkész szomszédként, odaadó hű barátként és egyszerűen tisztelettudó, kedves polgárként képviselni hazánkat.

Elérhetőség: horvathszter@gmail.com